

Bezinning 563: De kloof wordt de weg

Johannes 6,16-21 = 2° paasweek zaterdag

Het Woord

Bij het vallen van de avond daalden zijn leerlingen af naar het meer; ze stapten in een boot en zetten koers naar de overkant, naar Kafarnaüm. Het was al donker geworden, en Jezus was nog niet naar hen toe gekomen. Er stak een hevige wind op en het meer werd onstuimig. Toen ze vijftientig of dertig stadië geroeid hadden, zagen ze plotseling Jezus over het meer lopen; Hij was dicht bij de boot en ze werden bang. Maar Hij zei: 'Ik ben het, wees niet bang.' Ze wilden Hem aan boord nemen, maar meteen kwam de boot aan land op de plaats waar ze naartoe wilden.

Stilte bij het Woord

Een woord bij het Woord

Dit verhaal speelt zich 's nachts af. De nacht is het moment van de openbaringen. Jezus zal zichzelf dus openbaren, alweer wat meer. Want in het Johannesevangelie doet Jezus dat in een dynamisch proces.

De leerlingen bevinden zich in een boot en roeien. Ze zetten zich in, werken en arbeiden. Maar er is een probleem: Jezus is niet bij hen. Ze zijn alleen. Het water vormt een onoverbrugbare kloof tussen de leerlingen en Jezus. Zo denken we vanuit onze menselijke denkbeelden.

Maar wat voor ons een onoverbrugbare kloof is, wordt voor Jezus juist de weg naar de leerlingen. Net zoals het water van de Rode Zee (Exodus 14) op het eerste zicht een hindernis was, waardoor ze in de handen van het Egyptische leger zouden vallen, een doorgang wordt naar het volle leven, uiteindelijk het Beloofde Land. Het water dat verwijdert, wordt een weg die herenigt.

Jezus komt dicht bij de leerlingen. Jezus is een nabije God, ons, mensen, heel nabij.

De leerlingen worden bevreesd: het is de religieuze huiver tegenover de grote daden van God. Want ze herkennen dat God zelf in Jezus dichtbij komt.

Jezus openbaart zich. Hij gebruikt daarvoor de woorden van de Heer aan Mozes op de berg Sinai: 'Ik ben die ben', of 'Ik ben die er zal zijn'. Jezus openbaart zich dus als de nieuwe Mozes en zelfs meer: als God zelf. En juist daarom moeten de leerlingen niet vrezen. God is enkel bron van vertrouwen. Er is geen plaats voor vrees en angst.

Jezus in onze menselijke boot willen nemen, dat is de rollen omdraaien. Dat gaat niet, dat lukt nooit. Hij is ons altijd voor en ontsnapt ook steeds aan onze strevingen en zelfs meest edele verlangens. Hij zorgt er wel voor dat we aankomen bij ons doel, het doel van het leven.

Dit verhaal houdt dus Gods immanentie of nabijheid samen met Gods transcendentie of onbegrijpbare en ongrijpbare grootheid. Het wordt heel mooi verwoord in Psalm 77,20: 'Door de zee liep Uw weg, door de wijde wateren Uw pad, maar Uw voetsporten bleven onzichtbaar.'

Het Woord in mijn leven

Hoe reageer ik (gelovig) als ik de indruk heb dat Jezus niet 'in onze boot zit'? Heb ik een sterke ervaring dat een onoverbrugbare kloof door Jezus juist de weg ten leven werd? Hoe ervaar ik het duidelijkst Jezus' nabijheid?

Bidden met het Woord

Heer Jezus Christus,
wat nacht is voor ons,
wordt helder zonlicht.
Wat ons van U verwijdert,
wordt juist een weg voor U.
De kloof wordt het pad,
water wordt begaanbaar.
Maar als we enkel vertrouwen
op onszelf en onze inspanningen,
ervaren we U ver weg.
Maar Uw naam is
'Ik zal er zijn'.
Nooit moeten we U vrezen.
U wil ons heel nabij zijn
en ons thuis laten komen
bij het doel van ons leven. Amen.

© Eric Haelvoet 2016